

Curtea de Justiție a Comunităților Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 86/09

Luxemburg, 6 octombrie 2009

Presă și informare

Hotărârea în cauza C-123/08

Wolzenburg

LEGISLAȚIA OLANDEZĂ POATE PREVEDEA UN TRATAMENT DIFERENȚIAT PENTRU PROPRII RESORTISANȚI ȘI PENTRU RESORTISANȚII CELORLALTE STATE MEMBRE ÎN CEEA CE PRIVEȘTE EXECUTAREA UNUI MANDAT EUROPEAN DE ARESTARE

Decizia-cadru privind mandatul european de arestare¹ prevede că statele membre sunt în principiu obligate să dea curs unui mandat european de arestare. Cu toate acestea, în anumite cazuri, autoritatea judiciară de executare poate refuza să predea o persoană căutată.

Legislația olandeză de punere în aplicare a acestei decizii-cadru prevede că predarea propriilor resortisanți autorității judiciare emitente nu este permisă în scopul executării unei pedepse privative de libertate aplicată printr-o hotărâre judecătorească definitivă. În schimb, în ceea ce privește resortisanții altor state membre, un astfel de refuz este supus condiției ca aceștia să fi avut reședința legală în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani în Țările de Jos și să dețină un permis de ședere pe durată nedeterminată.

Domnul Wolzenburg, resortisant german, a fost condamnat în Germania la o pedeapsă privativă de libertate de un an și nouă luni cu suspendare condiționată a executării, pentru săvârșirea mai multor infracțiuni. După ce a părăsit Germania pentru a se instala în Țările de Jos, instanța germană a decis să revoce suspendarea condiționată a pedepsei, întrucât acesta încălcase condițiile impuse pentru a beneficia de o astfel de suspendare. În consecință, autoritatea judiciară emitentă germană a emis un mandat european de arestare împotriva domnului Wolzenburg și a solicitat autorității judiciare de executare olandeze predarea acestuia în scopul executării pedepsei privative de libertate rămase definitive.

Instanța olandeză solicită Curții să se pronunțe, în esență, cu privire la compatibilitatea cu dreptul Uniunii a legislației naționale care prevede un tratament diferențiat pentru proprii resortisanți și pentru resortisanții celorlalte state membre în ceea ce privește executarea unui mandat european de arestare.

Mai întâi, Curtea amintește că, în conformitate cu Directiva privind dreptul de ședere al cetățenilor Uniunii², un cetățean al Uniunii care a avut reședința legală pe teritoriul statului membru gazdă în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani dobândește

¹ Decizia cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

² Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56).

drept de ședere permanentă pe teritoriul acestuia. Deși există posibilitatea ca persoana interesată să solicite un document care să ateste șederea sa permanentă în țara gazdă, directiva nu impune o asemenea formalitate. În consecință, Curtea consideră că **statul membru de executare nu poate să condiționeze aplicarea motivului de neexecutare facultativă a unui mandat european de arestare, prevăzut de această dispoziție, pe lângă cerința referitoare la durata șederii în acest stat, de cerințe administrative suplimentare, precum deținerea unei autorizații de ședere pe durată nedeterminată.**

În continuare, Curtea examinează, în temeiul articolului 12 CE (principiul nediscriminării), compatibilitatea legislației olandeze, care prevede un tratament diferențiat al resortisanților altor state membre ce nu au avut reședința timp de cinci ani pe teritoriul olandez în raport cu tratamentul aplicat propriilor resortisanți. Curtea amintește că mandatul european de arestare se bazează pe principiul recunoașterii reciproce și că, deși, în general, statele membre sunt obligate să dea curs unei cereri care provine de la o autoritate judiciară a unui alt stat membru, acestea dispun, în cadrul punerii în aplicare a motivelor de neexecutare facultativă, de o marjă certă de apreciere.

Pentru a fi compatibil cu dreptul comunitar, tratamentul diferențiat aplicat resortisanților trebuie să fie justificat în mod obiectiv, să fie proporțional cu obiectivul urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia din urmă.

Curtea consideră că motivul de neexecutare facultativă are ca scop în special să permită acordarea unei importanțe deosebite posibilității de a crește șansele de reinserție socială a persoanei căutate după executarea pedepsei. În consecință, este legitim ca statul membru de executare să nu urmărească un astfel de obiectiv decât în ceea ce privește persoanele care au demonstrat un anumit grad de integrare în societatea din statul membru respectiv. În speță, singura condiție referitoare la proprii resortisanți, cea a cetățeniei, pe de o parte, și condiția privind reședința neîntreruptă pe o durată de cinci ani pentru resortisanții altor state membre, pe de altă parte, pot fi considerate de natură a garanta că persoana căutată este suficient de integrată în statul membru de executare.

În plus, potrivit aprecierii Curții, condiția privind reședința neîntreruptă timp de cinci ani aplicabilă în privința resortisanților altor state membre nu poate să fie considerată excesivă, ținând seama, în special, de cerințele pentru integrare.

Curtea arată în această privință că legislația comunitară privind dreptul de ședere a stabilit condiția unei reședințe neîntrerupte pe o durată de cinci ani întocmai ca o perioadă după scurgerea căreia cetățenii Uniunii dobândesc drept de ședere permanentă pe teritoriul statului membru gazdă. În continuare, Curtea constată că o condiție privind reședința precum cea prevăzută de legislația națională în discuție nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului care urmărește asigurarea unui grad cert de integrare, în statul membru de executare, a persoanelor care sunt resortisanți ai altor state membre.

Curtea concluzionează că **articolul 12 CE (principiul nediscriminării) nu se opune legislației statului membru de executare în temeiul căreia autoritatea judiciară competentă a acestui stat refuză să execute un mandat european de arestare emis împotriva unuia dintre resortisanții săi în scopul executării unei pedepse privative de libertate, în timp ce, atunci când este vorba despre un resortisant al unui alt stat membru cu drept de ședere în calitate de cetățean al Uniunii, un astfel de**

refuz este condiționat de cerința ca acesta să fi avut reședința legală în cursul unei perioade neîntrerupte de cinci ani pe teritoriul statului membru de executare respectiv.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului comunitar sau la validitatea unui act comunitar. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă identică.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720